

Quỳnh Dao

MỖI MẮT NGÓNG TRÔNG

Thông tin về ebook

Mỏi Mắt Ngóng Trông

Tác giả: Quỳnh Dao

Thể loại: Tiểu Thuyết

Thư viện online isach.info

Định dạng ebook PDF-A5

Ngày xuất bản: 29-August-2015

Tổng số 49 trang

Click vào đây để đọc online

CHƯƠNG 1

Bắc Bình, năm Dân Quốc thứ Nhất.

Hôm ấy đối với Uyên Quân mà nói, thật y như một giấc mơ dài.

Vừa sáng ngày ra, trong nhà đã đầy chật những bà cô bà dì, xôn xao khắp chỗ. Mẹ lấy một tấm áo bằng đoạn đỏ thêu đầy hoa để thay cho cô, bỏ những áo ngắn, váy dài vẫn mặc hàng ngày ra, bảy tám người vây lấy cô, xoa kem đánh phấn cho cô, đeo hoa tai, đeo xuyến rồi che mặt cô lại, lúc sau mẹ Ôm cô vào lòng, rung rung nước mắt nói:

- Uyên con, xa mẹ rồi đừng có giở cái thói trẻ con ra nữa nhé. Sang bên ấy phải ra dáng người lớn một chút, phải nghe lời, phải ngoan ngoãn, phải biết hầu hạ Ông bà bên ấy, nghe chưa?

Uyên Quân bịt chặt lấy miệng, ngồi ngây ra như một con búp bê. Sau đó, cô bị đẩy lên một chiếc kiệu hoa có treo rèm rủ ngọc, kiệu được khiêng đi trong tiếng trống tiếng nhạc, tiếng pháo tung bùng. Cho đến tận lúc ấy, cô mới cảm thấy mình đột nhiên bị nỗi sợ hãi kinh hoàng xâm chiếm, cô bấu chặt vào thành kiệu, òa lên khóc, ra sức gào gọi mẹ. Thế là khuôn mặt của mẹ cô đã xuất hiện ngay nơi cửa kiệu, mẹ dùng một giọng hết sức dịu dàng nói với cô:

- Uyên con, cố đi con, sang bên ấy thế nào mọi người cũng mến con mà. Đừng khóc nữa lại kéo trôi hết cả son phấn đấy.

Kiệu đã chuyển động, không trông thấy mẹ nữa, cô ngồi giấu mình vào trong kiệu khóc tẩm tức cho đến tận cổng nhà họ Chu Rồi cứ mơ mơ màng màng, cô bị lôi ra, dìu vào đại sảnh nhà họ Chu trước bao nhiêu cặp mắt sẫm soi và bao nhiêu lời bình phẩm của những người thật lạ.

Cô nhớ mãi tẩm thăm màu đỏ rực, trên tẩm thăm đó người ta dừng cô lại, người ta đỡ đẩy cô để cùng với một cậu bé trai xinh đẹp chừng mười ba mười bốn tuổi, vái lạy trời đất, chính thức trở thành dâu con nhà họ Chu Sau việc đó cô mới biết rằng cái đứa bé trai thần thái có vẻ phóng khoáng đó thực ra không phải là chồng cô mà là em trai của chồng cô, tên cậu là Trọng Khang. Chồng cô, Bá Kiện, lúc đó đang nằm ốm trên giường, vì vậy Trọng Khang ra thay anh ta để tế trời đất. Cái cách rước dâu về trước như vậy gọi là "xung hỉ" Có thể cô đúng là một người phúc tinh chăng? hay thế nào không biết, sau khi cô về nhà chồng thì quả nhiên Bá Kiện khỏi ngay bệnh.

Hôm đó, Uyển Quân mới vừa lên tám tuổi.

Sau rất nhiều, rất nhiều năm tháng của đời cô, cô vẫn không thể nào quên được cái ngày hôm ấy. Cô còn nhớ rất rõ, khi cô đang quì lạy tổ tiên cha mẹ chồng thì lại phải theo lệnh gặp người này, gặp người kia mà trong mắt cô, toàn những người lạ hoắc. Chiếc mũ hình mào chim phượng đè đau cả đầu cô, cô thật là ngơ ngác, căng thẳng mà sợ hãi, chỉ ao ước được trở về nhà với mẹ. Cuối cùng cô được đẩy vào một căn phòng ngủ nhỏ nhưng sang đẹp, mấy bà trung nữ phù trợ theo cô, còn cô thì khóc đến đứt gan đứt ruột ở trong căn phòng ấy, cô nhớ ba, nhớ mẹ, nhớ con búp bê bằng vải quên mang theo. Mấy bà trung nữ nọ ra sức dỗ dành cô, cho kẹo, cho bánh...

nhưng cô vẫn không hề ngừng khóc. Thế rồi, có một cậu bé trai đột nhiên chui tọt vào giữa đám người, một tay bẻ một bánh pháo to, tay kia cầm một nén nhang đang cháy để đốt pháo; đôi mắt to đen và rất nhanh của cậu nhìn Uyên Quân một vẻ hiếu kỳ.

Cô bé quên khóc, ngó ngay vào mặt cậu bé mới đến. Cậu mặc một tấm áo dài bằng đoạn xanh rất đẹp nhưng vạt áo lại bị túm vào nhét ở thắt lưng quần làm lộ ra cái quần cũng bằng đoạn màu đen, tất cả đều dính đầy những bụi; trên lông mày cậu có một vết nhọ kéo dài xuống tận mũi, trên má cậu thì mồ hôi lẫn đất cát làm cho lấm lem hết cả. Những thứ đó cộng với đôi mắt tròn đen đảo lia lịa như mắt chim tạo ra một vẻ khôi hài, buồn cười đến chết. Các bà nọ túm lấy cậu bé, một bà nói:

- Hay quá rồi, cậu ba ơi, ban nãy mẹ cậu đi tìm cậu khắp nơi để cậu đến chào chị dâu mà cậu lại chạy đi đâu mất! Xem này, cô dâu này chính là chị dâu cả của cậu đấy, chào chị dâu đi!

Cậu bé ngoáy người một cái, không chịu chào, miệng lâu lâu những gì không rõ, một lúc lâu sau tự nhiên mở miệng hỏi:

- Làm cô dâu thì sao lại phải khóc?

- Không biết được, cậu thử dỗ nín đi được không? - Một bà trung nữ nói đùa cậu bé.

Cậu bé nhìn Uyên Quân rồi nhúu mày nhăn mũi ra dáng suy nghĩ rất ghê, một lúc sau đột nhiên nói với cô bé:

- Chị đừng khóc, em cho chị cái cút két này của em mà chơi nhé!

Mọi người cười ồ lên khiến cậu bé phát thẹn, chui qua đám người lớn, chuồn đi mất.

Đó là lần đầu tiên Uyên Quân gặp Thúc Hạo - Em trai út của Bá Kiện, lớn hơn Uyên Quân những một tháng và ba ngày, lúc đó cũng gọi là lên tám.

CHƯƠNG 2

Từ đó Uyển Quân bước vào một cuộc sống hoàn toàn mới mẻ. Mấy hôm đầu, cô phải thử làm quen với điều kiện sống và những người nhà mới lạ, ban đêm cô rúc vào trong chăn, khóc. Nhưng rồi cô cũng nhanh chóng phát hiện ra tất cả những người trên kẻ dưới của nhà họ Chu mới hiền hậu dễ gần làm sao, mẹ chồng cô đối xử với cô chẳng khác gì con gái bà, ân cần chu đáo, không có gì cô phải áy náy băn khoăn. Trọng Khang và Thúc Hạo hẳn rồi một chút là kéo cô đi chơi, chơi dế, bắt xiến tóc, xem cá vàng, cho chim ăn. Mẹ chồng cô hiển nhiên là đã dặn mọi người phải chơi với cô, làm cho cô nguôi bớt nỗi buồn vì xa mẹ đẻ. Quả nhiên, chỉ ít lâu sau cô đã thích nghi được với hoàn cảnh mới. Công lao chủ yếu là của hai anh em Trọng Khang và Thúc Hạo, chúng dẫn cô bé chơi các trò chơi trong vườn hoa, dù sao cô cũng vẫn là một đứa trẻ con, mà giữa bọn trẻ con với nhau rất dễ kết thành bè bạn.

Sau một tháng về nhà họ Chu, cô mới được gặp chồng mình. Đó là một buổi sáng trời trong mát, mẹ chồng cô, tức bà Chu dắt bàn tay nhỏ của cô dẫn đến một căn phòng bày biện cực kỳ thanh nhã, bốn xung quanh tường đều là giá sách, có một cái bàn viết rất to, trên mặt bàn bày một chậu cúc mốc. Trong phòng toàn mùi thuốc và thoảng mùi gỗ đàn hương làm người ta thấy nhẹ đầu óc. Trên chiếc giường bằng gỗ đàn tía, một thanh niên chừng mười tám tuổi đang ngồi dựa vào thành giường. Bà Chu dắt Uyển Quân đến bên giường, khẽ

cười và bảo:

- Bá Kiện ơi, gặp mặt cô dâu của con một lát này.

Uyển Quân gương gạo đứng vào cạnh giường; tuy còn nhỏ tuổi nhưng cô cũng đã biết thẹn, cô hiểu một cách mơ hồ rằng người đàn ông này có quan hệ mật thiết với cô, còn những cái khác thì nửa hiểu nửa không. Cô cứ cúi gục xuống không dám ngẩng đầu lên. Bà Chu nhè nhẹ vỗ vào vai cô và nói với Bá Kiện.

- Hãy làm quen với cô dâu của con đi! Mẹ xuống bếp xem hôm nay đã có chút gì ăn đổi bữa chưa?

Nói xong, bà cúi xuống bảo Uyển Quân:

- Đây là anh Kiện, con hãy trò chuyện với anh một lát nhé, khi nào anh khỏi ốm thì mới đưa con đi chơi được mà!

Bà Chu vừa đi khỏi, còn lại Uyển Quân đứng bên giường Bá Kiện, tay chân như bị thừa ra. Có đến nửa ngày, trong phòng lặng ngắt không một tiếng động gì. Mãi sau, Bá Kiện đưa tay nhè nhẹ nâng cầm Uyển Quân lên. Uyển Quân buộc phải ngẩng đầu, cô nhìn thấy một khuôn mặt trẻ trung thanh tú, mặc dù gầy gò xanh xao, nhưng có đôi mắt sáng thông minh và sống mũi thẳng, đôi môi thanh, tất cả toát ra vẻ ôn hoà, nhẹ nhõm. Anh ngắm cô bé, trong ánh mắt lộ vẻ như vừa tán thưởng, vừa ngạc nhiên. Sau đó, anh lấy giọng hết sức dịu dàng hỏi cô.

- Em tên là Uyển Quân phải không?

Cô gật đầu.

- Em mấy tuổi rồi?

- Tám tuổi - Cô nói rất khẽ.

- Tám tuổi - anh nói khẽ như chỉ nói với mình - mới có tám tuổi thôi! - Anh thương xót ngó cô, âm thầm lắc đầu và tự nhủ:

- Giả thử bây giờ mình không may chết đi thì đây sẽ là người vợ góa trẻ nhất đời đây! - Anh lại khẽ lắc đầu, có lẽ là anh lắc đầu về cái kiểu hôn nhân như thế này. Lúc sau, anh nhẹ nhàng cầm bàn tay nhỏ của cô, mỉm cười và hỏi:

- Đã đi học chưa nào?

- Bố đã dạy em "Thiên tự văn" với cả "Tam tự kinh", lại còn học "Liệt nữ truyện" nữa - Uyên Quân trả lời.

- Tốt lắm, sau này sẽ học cùng với Trọng Khang và Thúc Hạo, thầy Trình dạy hay lắm, để rồi thầy dạy em đọc "Thiên gia thi" và "Đường thi tam bách thư".

Uyên Quân chưa nói gì, Bá Kiện vỗ vỗ vào mép giường, ra ý bảo cô ngồi lên - Cô ngồi lên mép giường và sự gương gạo lúc mới gặp anh đã gần như biến mất. Bá Kiện nhìn cô kỹ hơn rồi khen:

- Em xinh lắm, dễ thương lắm, Uyên Quân ạ. Em đừng sợ anh nhé, anh sẽ kể nhiều chuyện cho em nghe, em có thích nghe kể chuyện không?

Uyên Quân gật gật đầu, từ lúc đó, cô đã cảm thấy rất thân thiết với Bá Kiện rồi. Từ hôm đó, Uyên Quân bắt đầu học với Trọng Khang và Thúc Hạo. Buổi tối thì đến chỗ Bá Kiện ngồi chơi một vài tiếng. Bá Kiện sẽ kiểm tra những cái cô học được lúc ban ngày và chỉ bảo cô thật tỉ mỉ. Chẳng bao lâu, cô đã quen thuộc và vui thích với cuộc sống mới của mình.

Buổi chiều hôm ấy, Uyên Quân đang ngồi trong phòng để học thuộc lòng "Thiên gia thi" đó là một bài Thất luật cô vừa được dạy trong buổi sáng:

"Nhất phiến hoa phi giảm khước xuân,
phong phiêu vạn diễm chính sầu nhân;
thả khan dục tận hoa kinh nhãn,
mạc yếm thương đa tiểu nhập tuần.
Giang thượng tửu đường sào phi thúy,
uyển biên cao trung ngọa kỳ lân;
tế thôi vậ lý tu hành lạc,
hà dụng phù danh bạn thử thân"

dịch:

Cánh hoa rơi làm giảm mất sắc xuân,
gió thổi bay vạn cánh hoa làm buồn lòng người;
trông thấy hoa sắp rụng hết mà giật mình,
nhưng đừng nên chán, hãy uống thêm chén rượu.

Một căn nhà bên sông có chim bói cá làm tô?

(sao mà sánh được) với các vườn hoa đẹp có kỳ lân oai vệ gác ngoài.

Chẳng để ý đến những xôn xao ngoài xã hội nữa,

hãy cứ vui đi, không để cho những cái danh hão nó bận vào

thân mình.

Cô biết rằng cô phải học cho thuộc, rồi lại phải hiểu cho rõ ý nghĩa của bài thơ, chứ nếu không thì buổi tối Bá Kiện sẽ không vui. Bá Kiện kiểm tra đôn đốc cô còn nghiêm hơn ông thầy Trình quê ở Tây An nữa. Đang học thơ thì thoáng có một bóng nhỏ ngoài cửa sổ; Thúc Hạo trèo lên cửa, thò đầu qua chấn song gọi cô:

- Này, em Uyên, ra đây đi! Anh bắt được hai chú dế to lắm, nó sẽ đá rất hay nhé! Mau ra mà xem!

(Trong nhà họ Chu, do bà Chu thấy rằng Uyên Quân còn bé, còn lâu mới đến lúc thành thân với Bá Kiện nên bà đã cho hai cậu em của Bá Kiện đều gọi Uyên Quân là "em Uyên" gọi cô bé là "chị dâu cả" nghe có vẻ kỳ quặc quá. Còn những kẻ ăn người ở trong nhà cũng nhè nhắng tạm gọi Uyên Quân là "tiểu thư hoặc "Uyển tiểu thư. Trong gia đình này chỉ có ba cậu con trai, không có con gái nên gọi là tiểu thư cũng không bị lẩn với ai cả).

Uyển Quân vừa mở cửa, Thúc Hạo đã chạy ngay vào, nắm tay lôi tuột cô bé đi, chạy qua cửa hình bán nguyệt, tít ra vườn. Ở bên cạnh bể cá vàng, dưới chân núi giả, Trọng Khang đang quì trên mặt đất, dùng một cọng cỏ chọc chọc bọn dế trong lồng. Thúc Hạo gọi:

- Đừng có thả dế của em ra đấy nhé!

- Chúng nó đá mệt quá, đang giáng hòa đây này.

Trọng Khang vừa cười hi hi vừa nói: cậu có đôi lông mày đen và rậm, về điểm này cậu khác hẳn anh và em trai. Còn đôi mắt thì chính thị là tổ truyền của họ Chu: to, đen và rất đẹp.

Má đầy đặn, miệng hơi rộng, suốt ngày cười hi hi há há, cậu có một sinh lực dồi dào, không biết mệt mỏi. Uyên Quân rất thích nghe cậu lắc lư cái đầu, miệng ê a liên liên đọc bài, lại thêm bộ mặt luôn cười tinh quái làm cho người ngoài cũng bật cười theo. Thầy Trình đã từng nói: Trong ba anh em tư chất của Trọng Khang mạnh mẽ nhất; Thúc Hạo thì là viên ngọc quý nhưng chưa được mài giũa, Bá Kiện thì đầy tài năng, siêu phàm thoát tục, khác hẳn hai cậu em.

- Làm gì có chuyện dễ giảng hòa nào - Thúc Hạo dẫu môi nói và chạy đến xem.

Uyên Quân cũng quì xuống, Trọng Khang giúp cô dếm gấu váy để khỏi xòa xuống hồ nước nhỏ quanh núi giả. Cô hiểu kì ngó xem hai cái vật bé nhỏ màu nâu sẫm trong chiếc lồng. Lúc này mỗi con đều cố thủ ở một góc lồng, hai bên gờm gờm nhìn nhau như đang đánh giá đối thủ của mình, cùng vĩnh cao những cặp râu dài lên. Thúc Hạo bứt một cọng cỏ đuôi chó, ra sức kích động bọn dế, mồm cậu liên thoắt:

- Đá đi, chọi đi! Cái bọn vô dụng này, là anh hùng hảo hán thì không được sợ chết! Ra đi, chọi đi! Hỡi các tướng quân, nhanh lên nào!

Nhưng hai vị tướng quân kia vẫn cố thủ trong căn cứ của họ không hề có ý định tấn công - Uyên Quân cũng ngắt một cọng cỏ để thúc đẩy đôi dế, cái đầu xinh xinh của cô ghé sát đầu của Thúc Hạo. Thúc Hạo thấy hình như không có cách gì nữa, xách lồng lên thổi mạnh vào trong lồng, rồi cúi kính quăng tọt chiếc lồng xuống đất, hần học nói:

- Thật là hai cái đồ vô dụng!

Uyên Quân đứng dựa vào núi giả, cười, Trọng Khang nhìn

thấy một con bướm đen đang lượn chập chờn trên đầu Uyên Quân bèn khe khẽ nói:

- Em Uyên đừng động đây.

Uyên Quân đứng im phắc, con bướm lượn lò chán rồi quả nhiên đậu xuống vai cô Trọng Khang rón rén đi đến định bắt bướm không đề phòng Thúc Hạo chạy vụt đến, reo to:

- Lại bắt được một chú rồi!

Thì ra là Thúc Hạo đã đào đất dưới chân núi giả, bắt được một chú dế mới, sướng quá chạy lại khoe với Uyên Quân. Tại cậu vừa chạy vừa reo nên làm con bướm kia đã giật mình bay mất, Uyên Quân tức quá dậm chân kêu:

- Lại là anh đấy! Chạy ghê thế không biết! Con bướm đẹp thế mà làm nó sợ bay đi mất rồi! Ai thèm xem dế của anh nào, vừa xấu lại vừa vô dụng!

Thúc Hạo đứng khựng lại, gương đôi mắt vừa to vừa đen nhìn Uyên Quân một cách ngây ngô, hồi lâu mới tiu nghỉu nói:

- Em vẫn thích xem dế đấy thôi? Anh cứ tưởng em thích xem dế, nếu không thì anh bắt làm gì? Anh đã chán chơi dế từ lâu lắm rồi.

Vừa nói, Thúc Hạo vừa cầm con dế ném đi rõ xạ Trọng Khang nhún nhún vai cười nói với Uyên Quân:

- Anh biết là em thích cái gì rồi.

- Thích cái gì? - Thúc Hạo lại vui lên, vươn cái cổ ra hỏi - Cứ nói đi, anh sẽ giúp em bắt ngay!

- Em thích... - Trọng Khang dài giọng nói và cười khinh khích
- thích chuyện cô tích của anh cả, đúng không nào?

- Kể chuyện à? - Thúc Hạo hăng hái nói - thế thì anh cũng biết kể.

- Em biết kể chứ? - Trọng Khang thấy có vẻ thú vị - thế thì kể một chuyện đi xem nào?

- Ừ! - Thúc Hạo dướn cổ, nhú lông mày, thè lưỡi liếm môi mấy cái, nghĩ ngợi hồi lâu rồi nói: - Ngày xưa có một con quạ, nó nhặt được một quả bồ quân, nó liền ăn ngay quả bồ quân ấy... ư... ạ. ự. quả bồ quân bần lăm, thế là con quạ bị đau bụng, mẹ quạ liền mắng nó, nó liền khóc lên. Thế... thế là hết!

Trọng Khang cười to, xòe ngón tay cái ra, nói:

- Kể được đấy!

Uyển Quân nghênh đầu lên:

- Chẳng thích nghe! Chẳng hay!

- Lần sau anh sẽ kể chuyện hay cho em nghe! - Thúc Hạo nói - Cậu nhìn vào mặt Uyển Quân một cái rồi đột nhiên nói:

- Em Uyển ơi, em là cô dâu của anh cả, có đúng không?

Uyển Quân đỏ mặt. Thúc Hạo đưa tay khế kéo áo cô, bấu môi nói:

- U Từ nói rằng, về sau thì em sẽ là của mỗi mình anh cả thôi, chúng anh chẳng được chơi với em nữa đâu, vì em là cô dâu của anh cả - Em Uyển ơi, thế nhờ anh lớn lên như anh cả thì em cũng làm cô dâu của anh nhé, được không?

- Nói dở hơi thế! - Trọng Khang mười ba tuổi bật cười nói.

Uyển Quân chớp chớp mắt nhìn Thúc Hạo, cô cũng hơi hơi biết thẹn với hai chữ "cô dâu" rồi; cô cười, lấy tay "lêu lêu" Thúc Hạo và hát một bài đồng dao miền Bắc, vừa hát vừa chạy đi:

Thằng cu tí

Ngồi trong nhà

Vừa khóc vừa la đòi lấy vợ.

Lấy vợ để làm chi?

Thắp đèn, nói chuyện cho vui!

Tắt đèn, cùng nằm cho đỡ sợ!

Sáng mai ngủ dậy buộc đuôi tóc cho tôi!

Cô chạy đã khá xa, Trọng Khang gọi với sau lưng cô:

- Em Uyển, cẩn thận kéo vấp mô đá đấy!

Nhưng không kịp rồi, cô đã vấp vào đá và ngã sòng xoài. Trọng Khang vội chạy đến, rồi đỡ cô dậy, cô cố chịu đau, chỉ nhăn mặt và lấy tay đè chặt đầu gối. Trọng Khang vạch cái váy của cô lên, ở trong còn chiếc quần xanh lục bằng to đã bị toạc ra một miếng to, đầu gối cô đã rịn máu ra. Trọng Khang để cô ngồi trên phiến đá an ủi:

- Đừng sợ!!

Rồi cậu quì xuống, làm theo kiểu dân quê, mút bỏ máu ở vết thương của cô, xong ngẩng lên nhìn vào mặt của cô hỏi:

- Có đau không?

Uyển Quân cố gượng cười và lấy dấp anh dũng, lắc mạnh đầu. Sự thật thì cô đang đau đến trào nước mắt. Trọng Khang gật đầu, cười một cách cời mở, động viên cô:

- Em giỏi thật đấy.

Một năm đã qua Bá Kiện đã hoàn toàn khỏi bệnh, khỏe hẳn rồi. Anh suốt ngày cầm một cuốn sách đi bách bộ trong vườn hoa. Một hôm, Bá Kiện vừa mới đi đến bể cá thì nghe tiếng Trọng Khang đang nói:

- Đến lượt em đấy! Ồi đừng đi con ấy, anh ăn mất con xe của em bây giờ.

Bá Kiện rón rén bước vòng qua bể cá đến gần, nhìn thấy Trọng Khang và Uyển Quân đang ngồi đánh cờ trên bãi cỏ. Uyển Quân tóc kết hai bím, má đỏ hây hây như quả táo, đôi mắt đen lay láy đang tập trung tinh lực vào bàn cờ. Hiển nhiên là cục thế của bên Uyển Quân rất bất lợi, đã bị mất một xe, một pháo mà bên Trọng Khang thì còn đủ cả, chỉ mất hai con tốt. Đánh thêm một hồi, Trọng Khang tập trung đuổi con xe của Uyển Quân không để phòng "mã hậu pháo tướng quân" của Uyển Quân, Trọng Khang "ái chà" một tiếng rồi nói:

- Thật là xúi quẩy, cứ mãi ăn con xe của em mà quên mất lão gia của mình. Không được phải cho anh hoãn một nước chứ?

- Không cho đâu! không được đâu - Uyển Quân ấn tay lên quân cờ, nói - đã nói trước rồi, bước chân đi cấm kị quay trở lại cơ mà! Anh thua rồi!

- Ván này rõ ràng là anh hơn - Trọng Khang nói - chỉ tội quá

ăn tham thôi! Không được, ván này không tính, chúng mình chơi lại ván này!

- Anh thua rồi, làm sao lại không tính? - Uyên Quân đắc ý vênh mặt, tỏ vẻ rất kiêu hãnh - Từ rầy anh đừng múa mép nữa nhé. Em thắng được anh rồi đấy!

- Thôi được, thôi được! Coi như em thắng anh một ván. Trọng Khang làm ra vẻ cố gắng chịu thua nhưng trên ánh mặt ánh lên một nét cười ranh mãnh, dịu dàng, nhìn khuôn mặt của Uyên Quân đang vui sướng và phấn chấn. Bá Kiện lập tức hiểu ra rằng ván cờ này Trọng Khang cố tình giả vờ thua Anh trầm ngâm ngẫm Trọng Khang nhận ra ở cậu thanh niên mười bốn tuổi này đã có một tình cảm dịu dàng chín sớm hơn ta người ta tưởng. Thế rồi anh dặng hắng một tiếng làm hai đứa trẻ giật mình, cùng ngẩng đầu lên. Trọng Khang nói:

- Anh đấy à! Anh cả?

- Anh Kiện ơi! Uyên Quân đứng lên, tiếng cô mềm mại ngọt ngào, cô ngẩng đầu mỉm cười với anh, khoe - Em thắng được anh Khang một ván đấy!

- Anh thấy rồi - Bá Kiện cười - thế còn đánh nữa không?

- Chẳng đánh cờ nữa đâu - Uyên Quân kéo tay Bá Kiện - Anh Kiện ơi, kể cho em nghe một chuyện nhé!

Trọng Khang thu dọn bàn cờ, vẫy tay chào họ và nói:

- Em phải đi viết cho xong bài văn đây, kéo rồi thầy Trình lại mắng em là mãi chơi!

Bá Kiện dắt bàn tay nhỏ Của Uyên Quân vừa bước chậm rãi vừa hỏi:

- Đã thuộc thơ chưa nào?
- Thuộc rồi ạ... - Uyên Quân nói.
- Đọc cho anh nghe xem.
- "Tóc em vừa chấm trán, trước cửa bẻ hoa đùa.."

Uyên Quân đọc thuộc lòng bài "Trường Can Thành" của Lý Bạch:

"Chàng cưới ngựa. trúc lại,
 bên giường tung mơ xanh,
 cùng ở xóm Trường Can,
 đôi trẻ không nghi ngại,
 mười bốn nên chồng vợ,
 sắc ngượng ngùng còn nguyên.."

Đang đọc bỗng Uyên Quân im bật, mắt chăm chú nhìn về phía một góc trong vườn hoa

- Sao hả em? không thuộc bài nữa hay sao? Bá Kiện ôn tồn hỏi.
- Không ạ - Uyên Quân nói mà vẫn dán mắt về phía góc vườn ban nãy. Bá Kiện hướng mắt về phía đó, thế là anh nhìn thấy Thúc Hạo đang khua một cây gậy trúc, tay đỡ một cái điều lớn, hì hà hì hục chạy tới, vừa chạy vừa kêu to:
- Em Uyên! Em Uyên ơi! Em thích cưới ngựa trúc hay thả điều hỏ?

Trong giây lát, Bá Kiện cũng đứng sững lại, ngậy người ra.

CHƯƠNG 3

Uyển Quân dán mắt vào tấm gương, cô ngắm rất kỹ hình của mình trong đó, từ nhỏ cô đã biết rằng mình rất xinh đẹp, nhưng đến nay chính hình ảnh của mình trong gương vẫn gây cho cô một cảm giác lạ lùng; đôi lông mày cong cong, đôi mắt đen láy, đôi môi đầy đặn và tấm thân chín dậy một cách nhanh chóng kia đều nói với cô rằng: cô đã lớn! Đúng vậy, cô đã qua lần sinh nhật thứ 16 rồi, qua miệng Yên Hồng (a hoàn của Uyển Quân) biết được rằng bà Chu đã chuẩn bị cho cô và Bá Kiện chính thức thành vợ thành chồng - việc này người ta gọi là "viên phòng", làm cho cô thấy bất an, cô thấy như mình sắp mất một cái gì. Hoang mang, u uất bức bối, bồn chồn... Cô không muốn viên phòng, cô không muốn lớn, cô không phân tích nổi tâm tình của mình, chỉ cảm thấy trong lòng đầy bức rức.

Tô lông mày, thay quần áo. sửa soạn chỉnh tề xong, theo thường lệ cô phải đến phòng của bà Chu đầu tiên để thăm hỏi chúc mừng. Bà Chu nắm lấy tay cô, nhìn cô cười ý tứ, bà ngắm trước nhìn sau khắp người cô bằng cặp mắt của người xét nét, xem kỹ đến nỗi cô tưởng như có rôm đốt.

Ngắm nghía xong, bà chặn cô lại, nói bằng giọng êm ái:

- Uyển Quân ạ, đúng là con càng lớn càng xinh đẹp đấy.

Uyển Quân đỏ mặt, cúi đầu không nói:

- Uyển Quân này, con đã 16 rồi, Bá Kiện thì đã đến tuổi sinh

để con cái từ lâu, vì vậy nên mẹ định vài tháng nữa sẽ làm mấy mâm mời khách để con và Bá Kiện viên phòng.

Uyển Quân càng cúi đầu xuống nữa, bà Chu khẽ vỗ vai cô, thở dài nhẹ nhàng nói;

- Mẹ biết là con rất thích Bá Kiện, việc viên phòng là việc không dùng được của đời người nên cũng chẳng có gì mà phải ngại ngùng, sợ sệt; về phía Bá Kiện thì nó thích con đến thế nào có lẽ cả con cũng chưa biết hết đâu. Mẹ nói để con biết nhé, trước kia khi con còn nhỏ, mẹ vốn đã định kiếm cho Bá Kiện mấy cô vợ mọn để sớm có cháu bé. Thế nhưng Bá Kiện không chịu, cứ đợi con lớn lên. Nay thì con đã lớn thật rồi, có phải viên phòng sớm một tí thì cũng thông cảm cho mẹ nhé. Hơn nữa, xong việc của con và Bá Kiện thì mẹ mới lo cho Trọng Khang được, mẹ định xin tiểu thư nhà họ Trương về....

Uyển Quân cúi đầu e thẹn và lắng nghe bà Chu nói; bà Chu nói chuyện hơn nửa giờ đồng hồ, Uyển Quân mới được lui ra. Vừa đi đến hành lang ngoài vườn hoa thì trông thấy Bá Kiện đang đứng tựa vào lan can, cô chớp mắt nhìn anh. Từ khi nghe khéo chuyện viên phòng. Lúc nào cô cũng tránh né anh. Giờ cô cũng đang định tìm lối để đi vòng qua chỗ anh thì Bá Kiện đã ra đón đường, kéo cô lại:

- Em định trốn anh sao? - Anh hỏi.

Cô đứng lặng, anh đưa tay bưng hai má cô, cô tránh ra vội vã nói:

- Nhỡ có người nhìn thấy!

- Thì có sao cớ Bá Kiện nói - em là vợ anh, phải không nào?

Anh dịu dàng nhìn cô, và nhẹ nhàng vuốt má cô bằng đàng

lưng của bàn tay, rồi sau khi ngó xung quanh không thấy có người, nhanh như chớp, anh hôn lên má cô. Cô hốt hoảng giật mình, quay mình định chạy đi, anh nắm lấy cổ tay cô:

- Mẹ nói với em những gì rồi?
- Không biết - Cô nói và ra sức dẩy đi.
- Tại sao lại tránh anh?
- Đâu mà.
- Không tránh thì đứng im nào, chúng mình nói chuyện hân hoi.

Uyển Quân gượng đứng yên nhưng mắt lại vọng đông ngó tây, tâm hoang ý loạn những như chỉ e có người trông thấy.

- Uyển Quân - Bá Kiện lại dịu dàng, nhẹ nhàng vuốt trên vai cô - em hơi sợ anh, có phải không?
- Để em đi - cô nói và đôi mắt nhìn anh như cầu cứu - người ta nhìn thấy lại nói đấy.

Anh cầm tay cô như chẳng chịu rời ra, mắt nhìn như dán lên mặt cô, hồi lâu cười kín đáo, và khe khẽ nói:

- Uyển Quân ạ, anh thích em ngay từ ngày đầu tiên em đến đứng bên giường anh, anh đã thích em rồi. Em có một sức mạnh gì đặc biệt lắm, đôi mắt em làm lay động lòng người. Uyển Quân ơi, em làm sao lại phải ngại anh, chính ra anh phải sợ em. Anh cảm thấy hạnh phúc và tất cả mọi thứ của anh đều nằm trong bàn tay nhỏ của em đấy.

Anh nắm chặt tay cô lần nữa, rồi giải phóng cô:

- Em đi đi! Chẳng bao lâu nữa em sẽ thuộc về anh hoàn toàn, lúc đó em cũng định trốn anh nữa hay sao?

Uyển Quân then đỏ hết cả mặt, hấp tấp chạy đi. Chạy đến chỗ ngoặt của hành lang, cô lại trông thấy Trọng Khang đang đứng dưới một gốc cây lớn trong vườn hoa. Thế là cái cảnh vừa diễn ra giữa cô và Bá Kiện chắc chắn đã bị Trọng Khang nhìn thấy hết rồi. Cô cảm thấy khó xử, muốn đi nhanh chân hơn nữa để về tới buồng mình, nhưng Trọng Khang đã đuổi theo cô, tóm ngay được cô:

- Đi vào vườn hoa với anh đi - Trọng Khang nói như ra lệnh - Anh có câu này muốn hỏi em!

Uyển Quân đi theo anh một cách vô thức để đến bên bể cá sau hòn núi giả. Hai người đã đứng lại, nhưng Trọng Khang không mở miệng câu nào. Có đến nửa ngày sau, anh ta mới cười khẩy một cái rồi làm bộ chấp tay cung kính:

- Xin chúc mừng, em Uyển, chúc em và anh cả "Bách niên giai lão".

Không hiểu tại sao mà Uyển Quân thấy rõ cái vị chua chát và mỉa mai đến vậy trong câu nói của Trọng Khang, cô thấy ớn lạnh toàn thân. Cô quay đầu đi, nói một câu vớ vẩn:

- Cần phải kính mừng anh thì có, Trọng Khang a... lúc này mẹ vừa mới nói với em, sắp cưới vợ cho anh rồi, còn đang xem ngày! Chẳng bao lâu nữa thì tiểu thư Trương của anh sẽ nhập gia đấy!

Trọng Khang tóm lấy cánh tay cô, quay phắt người cô trở lại nhìn chòng chọc vào mắt cô và hỏi:

- Thật không?

- Tất nhiên là thật chứ!
- Nhưng mà.. - Trọng Khang nhìn cô lăm lăm, dần từng tiếng một, nói - nhưng mà tám năm trước anh đã làm lễ cưới rồi!
- Anh nói cái gì thế? - Uyên Quân giật mình.
- Tám năm trước - Trọng Khang nói lạnh tanh - trong đại sảnh nhà ta, anh đã từng cúng tế trời đất với một cô bé gái!
- Anh... Uyên Quân bỗng hoảng loạn, cô nói - anh đừng có nói lung tung!
- Tôi lung tung thật ư? Trọng Khang xiết cánh tay cô đến phát đau cả lên - Uyên Quân bao nhiêu năm nay mà em vẫn không hiểu ư? Hay em cố tình không hiểu đấy? Lễ cưới của em với anh cả là đáng kể ư?
- Em thật không hiểu cái gì? Cố tình không hiểu cái gì?
- Em hiểu đấy - Trọng Khang lại dần từng tiếng - em thấy rõ từng li từng tí, Uyên Quân ạ, em không phải là đần, em thừa hiểu là anh thích em, anh cần em! anh cả cũng biết như thế! Viên phòng em và anh cả! Không, Uyên Quân em không thể! Tám năm trước, chính anh mới là người cùng em làm lễ cưới chứ không phải là anh cả... Anh phải đi nói với ba và mẹ. Em cũng cần anh, có phải thế không?

Anh nhìn cô có vẻ như bắt nạt và đe dọa:

- Anh làm sao thế? - Uyên Quân cuống quýt nói - Anh có biết là anh nói cái gì không? Tránh cho em đi! Anh này!
- Anh biết là anh nói gì! - Trọng Khang nói và càng xiết chặt cánh tay cô, đôi mắt đẹp của anh nhìn cô bức thiết, giọng

trầm xuống - Uyên Quân, anh cần em, anh cần em! Hai năm lại đây anh muốn có em đến phát điên. Uyên Quân, em không thuộc về anh cả đâu, em phải thuộc về anh! Chỉ cần em đồng ý là anh sẽ đi nói với ba mẹ, anh sẽ được em. Uyên Quân, em cũng thích anh phải không? Anh nhớ hồi hai năm trước, anh bị Ốm, em đã khóc thầm bên giường anh, em không biết rằng em khóc thế đã làm cho anh cảm động đến thế nào đâu. Lúc đó, anh đã thề với bản thân mình rằng, không quản kì khó khăn trở ngại nào, anh nhất định phải lấy được em làm vợ!

- Anh... anh đừng nói nữa, - Uyên Quân dựa đầu vào vách núi già, nói vội vã và bối rối - bất kể thế nào thì thân phận em đã là vợ của nh cả anh rồi...

- Thế là em yêu anh ấy và muốn lấy anh ấy chứ gì? - Trọng Khang truy hỏi cô.

- Em không biết - Uyên Quân vẫn hoang mang mờ mịt - chẳng phải là em đã được gả cho anh ấy rồi ư? Tám năm trước đây?

- Nếu như lễ cưới ấy là đáng kể thì nó chính là gả cho anh - Trọng Khang nóng nảy nói, và vẫn nhìn Uyên Quân một cách bức thiết - Uyên Quân, thời nay khác rồi, bà y giờ là tự do luyện ái. Cái loại hôn nhân do cha mẹ định đoạt đó đã lỗi thời. Nếu em yêu anh, thì chúng mình có thể trốn đi, trốn khỏi, cái gia đình phong kiến này!!

- Có người đến đây, anh cho em đi đi! Uyên Quân giăng ra.

Trọng Khang vẫn nhìn cô không chớp, lúc sau như trong khoảnh khắc điên cuồng, anh ôm chặt cô vào lòng, hôn cô. Môi anh nóng bỏng, mạnh mẽ xiết trên môi cô. Rồi anh hôn

hên nói bên tai cô:

- Anh cần em, Uyên Quân!

Uyên Quân bị động tác đó của anh làm cho hết hồn, cô đứng ngây ra nhìn anh một lúc rồi quay mình đi như chạy một mạch về đến buồng mình, sập cửa lại cô dựa lưng vào cửa thở dốc. Trên môi cô phảng phất vẫn còn dư vị ấm áp của môi Trọng Khang cái say choáng váng cũng vẫn ngự trị chưa tan. Cô khép mắt lại, tay đặt lên giữ trái tim đang đập như điên cuồng. Thế rồi, cô nghe có tiếng hỏi:

- Em làm sao vậy, em Uyên?

Cô giật mình mở to mắt, nhìn thấy Thúc Hạo đang ngồi bên chiếc bàn đọc sách bên cửa sổ của cô, nhìn cô bằng đôi mắt dò hỏi.

- Ôi, là anh à! - Cô thở phào một hơi, lắc đầu nói - Em không sao, tự nhiên cảm thấy chóng mặt một tí thôi.

Cô bước đến bên chiếc bàn và ngồi xuống cái ghế cạnh bàn, dánh mặt mũi. Thế rồi cô mới phát hiện ra, trên mặt bàn có đến bảy tám cái lồng vừa lớn vừa nhỏ, trong từng lồng hoặc là đế mèn, hoặc là đế trũi, có cả ve sầu. Cô sững sờ nhìn những thứ đó, rồi lại nhìn sang Thúc Hạo, không hiểu cậu bé này định làm cái trò gì đây, đến bao nhiêu năm nay, họ đã thôi không chơi những con sâu bọ nhỏ này nữa rồi. Thúc Hạo cứ ngồi ngẩn ngơ ra đó, hai tay để lên bàn, cằm ti vào tay, ánh mắt buồn rười.

- Anh làm sao thế? - Uyên Quân hỏi. Tuy Thúc Hạo có lớn hơn cô một chút, nhưng cô lại cảm thấy như mình là chị của Thúc Hạo, cậu chỉ như đứa em trai của cô, một đứa em ngoan

nghech.

- Anh nghe nói - Thúc Hạo nói - em và anh cả chuẩn bị viên phòng rồi,

Cô không hiểu nổi việc đó và những con sâu bọ kia có liên quan với nhau như thế nào? Càng ngạc nhiên là cái cậu Thúc Hạo này mà cũng biết cả chuyện "viên phòng" nữa.

- Em đừng cho rằng anh không biết gì, - Thúc Hạo nhìn cô một thoáng - Anh hiểu hết đấy, em và anh cả viên phòng rồi thì sẽ không được như trước nữa, không được cùng đi chơi với anh nữa, em sẽ là thành của mỗi anh cả thôi...

Cậu chớp chớp mắt, và trong đôi mắt to của cậu bỗng dâng lên ánh nước.

- Anh nhớ ngày em mới đến, suốt ngày nhớ mẹ em, suốt ngày nấp ở trong phòng khóc, anh liền đi bắt bao nhiêu con sâu bọ nhỏ ấy để em chơi, thú thật ra anh đâu có thích chơi những thứ đó nữa; vì em thích nên anh mới ra sức đi bắt. Có lần, vì mãi bắt để mèn cho em xem, anh đã lam con bướm sợ bay đi mất, em đã tức giận anh, làm cho anh đau lòng mãi, đến bây giờ anh vẫn còn nhớ. Bây giờ, em sắp ở với anh cả rồi, những ngày chúng mình cùng chơi với nhau thế là kết thúc rồi, anh chẳng có gì để mừng em và anh cả, chỉ có thể bắt những con sâu bọ này cho em, để em đừng quên những lúc chúng mình cùng đi bắt sâu, bắt bo... Đừng quên lúc em giễu anh "Thằng cu Tí, ngồi trông nhà, vừa khóc vừa la đòi lấy vợ... " nhé. Tất nhiên là anh chẳng bao giờ mơ tưởng em sẽ thành cô dâu của anh, thành người của mỗi mình anh... Bỗng nhiên cậu đứng vụt lên khỏi ghế, lấy tay áo dài lau nước mắt và đi một mạch ra cửa.

Uyển Quân ngồi ngáy ra đó, nhìn thấy Thúc Hạo bước ra cửa, cô theo chân như cái máy. Rồi cô nắm được tay áo cậu, ngó đôi mắt đỏ hoe mà cảm thấy dường như cậu vẫn là cậu bé ngốc nghếch, ngày đầu tiên ấy cậu bé ngốc đã định dùng con đế trũi kêu cọt két để an ủi cô. Cô mở miệng nhưng hồi lâu vẫn không thốt ra lời được, mãi mới lập bập được một câu:

- Anh Hào ạ, dù em có thế nào đi nữa, em vẫn là Uyển Quân, em không xa anh đâu, không nhạt với anh đâu.

- Lúc đó, tất cả khác rồi phải không? - Thúc Hạo nói và ngừng đầu lên - Em Uyển ạ, anh chỉ cảm thấy là không công bằng chúng mình cùng lớn lên bên nhau, từ nhỏ chúng mình đã cùng đọc sách, đã cùng chơi, cùng đi trốn đi tìm. Trong lớp học, anh chẳng bao giờ thuộc tứ thư, lúc nào em cũng phải nhắc cho anh... - Cậu hằm hằm dậm chân, lai. lấy áo lau nước mắt rồi mở cửa, loạng choạng bước đi. Uyển Quân ngóng theo tấm lưng cậu dần khuất trong hành lang, sững lại rất lâu cô mới đóng cửa buồng. Quay đầu lại chợt thấy lũ sâu bọ đủ các loại trên bàn, cô đến bên bàn, đổ mình xuống ghế, lấy tay ôm chặt đầu, lẩm bầm một mình "ôi trời ơi, ôi ông trời ơi!"

CHƯƠNG 4

Ngày viên phòng của Uyên Quân và Bá Kiện đã được định đoạt là sau rằm Trung Thu, tức là còn một tháng nữa.

Trong nhà xem ra vẫn bình tĩnh như thường, bà Chu gọi thợ may đến, may cho Uyên Quân rất nhiều quần áo mới, đồng thời các thợ hồ, thợ vẽ, thợ sơn cũng tập nập đến trang trí sửa chữa lại nhà cửa trong ngoài. Bà Chu còn giới thiệu rất nhiều bức họa cũ như "Thạch lựu sai hoa nhiều quả", "Mẫu đơn phú quý", "Đôi nhạn tân hôn"... cho bồi phết lại để trang trí phòng tân hôn. Uyên Quân tối ngày lẫn trốn trong phòng, không dám ra ngoài nhưng lúc nào cũng thảng thốt giật mình thon thót, thấp thỏm không yên, chỉ sợ sẽ xảy ra chuyện gì.

Thúc Hạo thì cứ như đã sinh ra bệnh thần kinh ấy, cứ mỗi ngày lại đưa đến một, hai chiếc lồng nhốt các loại côn trùng; bàn của Uyên Quân đã chất đống những chiếc lồng nhỏ đó. Chúng làm cho Uyên Quân bất an trong lòng. Ở mỗi chiếc lồng cứ như đều có một đôi mắt to ngậy thơ của Thúc Hạo bỗng bình ẩn hiện và nhìn thẳng vào cô. Mỗi chiếc lồng đều có thể nhắc cô nhớ đến một sự việc trong dĩ vãng. Một hôm, anh mang đến chiếc lồng, trong đó nhốt một con bướm đen to, cậu xách lồng đứng ở cửa buồng, đầu và mặt nhể nhài mồ hôi, thân mình đầy bụi đất, tay áo rách toạc một miếng to. Uyên Quân nhú mày hỏi:

- Làm sao lại thế?

- Bắt con bướm này đây - Thúc Hạo nói và giơ cao chiếc lồng lên - có giống con bướm mà ngày xưa nó sợ rồi bay mất không? Bắt nó về cho em, em đừng giận anh nữa nhé!

Uyên Quân nhìn cái bộ dạng lôi thôi lếch thếch mồ hôi mướt mải của Thúc Hạo, cảm thấy lòng đau thắt lại, cô nói:

- Đi vào đi, lau mặt đã nào, rồi để em vá chỗ tay áo cho anh!

Thúc Hạo chột nỏ nụ cười buồn:

- Chẳng dám làm em phải vất vả nữa đâu!

Cậu đặt lồng xuống, lấy tay áo lau mồ hôi rồi chẳng nói năng chào hỏi gì thêm, đi thẳng. Uyên Quân nâng chiếc lồng lên, ngó con bướm đang cụp cánh trong lồng, lúc đó mới phát hiện có một mảnh giấy dán ngoài lồng, trên giấy có chép câu thơ của Lý Thương Ẩn:

Trang Sinh năm mộng mê hồ điệp

Vọng đế lòng xuân gửi đỗ quyên

Uyên Quân đặt lồng trên bàn, còn mình ngồi xuống bên cạnh bàn, trầm ngâm suy nghĩ.

Cách một ngày sau, Thúc Hạo lại mang đến một chiếc lồng, bên trong nhốt một con tằm đã sắp nhả tơ, bên trên lồng cũng có một mảnh giấy với những nét chữ rồng bay phượng múa, chép một bài thơ:

Tằm xuân đừng vội chín

Ngày đêm dài giữ to

Thân tiếc gì nhẹ bống

Vương vẫn mãi thành thơ!

Uyển Quân vui đầu vào đôi tay, đau khổ nhắm mắt lại. Đến ngày hôm sau nữa, khi Thúc Hạo lại gõ cửa, Uyển Quân nhìn cậu như muốn khẩn cầu:

- Xin anh, em xin anh đừng đem đến một thứ gì nữa!

Thúc Hạo ngó cô rồi quay đầu đi ngay, Uyển Quân thấy cậu giận dữ bỏ đi. lòng cô lại quặn đau, cô dựa lưng vào khung cửa, nhắm nghiền mắt lại, lẩm bẩm nói một mình:

- Đừng oán em! Đừng ghét em! Đừng trách em!

- Ai oán em? Ai ghét em? Ai trách em?

Có tiếng hỏi, cô giật mình mở mắt ra, trước mắt cô là Bá Kiện đang mỉm cười nhìn sang phía cô. Cô đỏ mặt, quay mình định đi vào buồng, Bá Kiện ngăn cô lại, nâng lấy mặt cô và ngắm kỹ, nụ cười của anh vụt tắt, ánh mắt dịu dàng chăm chú của anh như soát xét khắp mặt cô, rồi anh lấy ngón tay gạt đi giọt nước mắt trên má cô, sẽ sàng hỏi:

- Tại sao nào?

Cô quay đầu đi:

- Không sao cả!

- Đừng vào buồng vội, hãy nói cho anh biết - Bá Kiện nói - Có ai nói gì với em phải không? Ai ghét em? Ai oán em? Ai trách em? Ghét em vì cái gì? Oán em vì cái gì? Trách em vì cái gì? Nói cho anh biết nào!

- Không có gì, không có gì hết cả - Cô lắc đầu nói

- Thật ư? - Anh nhìn sâu vào mắt cô - không muốn nói cho anh nghe ư? Không tin tưởng ở anh ư? Hay em không hiểu được sự quan tâm của anh đối với em? Uyên Quân, em hãy ngẩng đầu lên hãy nhìn anh!

Cô ngẩng đầu lên và nhìn anh, nét mặt anh nghiêm túc, ánh mắt anh dịu dàng và khẩn thiết, trong đó chứa đựng bao nhiêu là tình yêu thương trìu mến. Vầng trán thông minh đầy trí tuệ của anh cho người ta cảm giác an lành, thân hình cao lớn thì cho người ta cảm giác an toàn. Bỗng nhiên cô thấy khao khát muốn được nương tựa vào anh để anh giúp cô chống lại tất cả mọi phiền toái, khó chịu. Nhưng những việc như thế kia làm sao có thể nói với anh được đây? Trong mắt Bá Kiện bỗng nổi lên một đám mây mù nghi ngại, anh lo lắng hỏi:

- Uyên Quân này, hay là... anh cần môi hay là em không muốn lấy anh? em không thích anh?

Cô vội vàng lắc đầu, thở gấp một hơi, nói:

- Không phải thế, anh đừng nói lung tung, không có việc đó...
 - Thế thì anh yên tâm rồi.. - Bá Kiện nói như trút được gánh nặng, anh cười và an ủi? cô - Em biết không, Uyên Quân anh yêu mến em biết bao nhiêu, anh đã dành một thời gian dài để đợi em lớn lên. Em yên tâm nhé, rồi em sẽ thấy anh không phải là người chồng vũ phu, anh sẽ đối đãi với em rất tốt, em đừng lo gì...

Uyên Quân gật gật đầu, thế rồi Bá Kiện không nén được tình cảm của mình, đưa tay ra bưng lấy mặt cô, vuốt ve đôi má mịn màng của cô Bỗng đâu vang lên một tiếng cười giòn và không biết từ xó xỉnh nào, Trọng Khang vọt ra, dùng cái quạt

gấp gồ liên hồi vào cổ tay Bá Kiện nói:

- Chưa viên phòng đâu nhé! Đứng ngoài cửa mà biểu diễn cảnh này thì không phải không quá đáng đâu!

Bá Kiện quay mình lại, cười cười một cách mất tự nhiên:

- Em đấy a! Trọng Khang!

Uyển Quân nhìn thấy Trọng Khang thì thấy sợ, quay đầu đi, định trở về buồng mình. Nhưng Trọng Khang đã nhanh chân hơn một bước, chặn lấy cửa buồng Uyển Quân, ngang nhiên đứng đấy, nhìn Uyển Quân và cười nhạt:

- Chưa thành chị dâu kia mà, sao đã phớt lờ nhau vội thế!

Uyển Quân bối rối nhìn vội Trọng Khang một cái, mắt Trọng Khang nhìn chòng chọc vào cô, bên khóe miệng vẫn còn một nụ cười, một nụ cười cực kỳ buồn bã. Cô lập tức nhận ra rằng anh ta đã trở nên tiêu tụy, bên dưới mắt có quầng thâm, da mặt tái xám kinh khủng. Cô run rẩy đứng tại chỗ, cảm thấy đôi mắt của Trọng Khang có sức lay động kinh người, cứ như là nó nhìn được tận đáy lòng cô. Tiếng Bá Kiện vang lên, anh đang định thử giải vây cho cô:

- Trọng Khang, đừng đùa nữa, để cho Uyển Quân vào đi!

Trọng Khang chĩa cái nhìn vào Bá Kiện tăm tức:

- Anh cả, anh yên tâm, tôi không làm hại gì cô ấy đâu!

Cảm thấy khẩu khí của Trọng Khang không được đứng đắn, Bá Kiện sừng sốt nhìn anh ta nói:

- Thế nào thế nhỉ, hình như cậu không được vui?

- Tôi cần phải vui ư? - Trọng Khang bùng lên, nói - Tám năm trước, tôi đứng ra làm lễ để tám năm sau anh được viên phòng! Uyên Quân rút cuộc nên coi là vợ anh hay vợ tôi? Anh cả, đừng vội cho rằng Uyên Quân nhất định thuộc về anh nhé!

- ý cậu định nói gì? - Bá Kiện vừa ngạc nhiên vừa tức giận.

- Anh tưởng rằng chỉ có mình anh là muốn Uyên Quân chứ? - Trọng Khang sùng sùng sộ sộ - không đâu, anh cả ạ, anh nhầm rồi! Tôi yêu Uyên Quân, Uyên Quân cũng yêu tôi, 8 năm trước tôi đã cùng Uyên Quân làm lễ, giờ đây lẽ ra tôi và Uyên Quân phải được viên phòng!

- Cậu yêu cô ấy? Cô ấy cũng yêu cậu? - Bá Kiện run giọng hỏi
- Rồi anh quay đầu lại, nhìn Uyên Quân nói - Đúng như vậy ư?

Uyên Quân run rẩy cả thân mình, Trọng Khang túm chặt lấy cánh tay cô, đôi mắt đen của anh ta nhìn cô khẩn thiết, ánh mắt anh ta bỗng nồng nhiệt, đầm thắm, điên dại, tiếng anh ta khàn khàn, khàn khản:

- Nói cho anh ấy biết đi Uyên Quân! Nói với anh rằng em yêu anh!

Uyên Quân bị ánh mắt của anh ta làm cho co rúm lại, cô quay đầu về phía khác. Trọng Khang lay lắc cô rất dữ dội, đôi mắt tiêu tụy của anh ta sáng lên, anh ta ra sức, khẩn cầu cô:

- Em nói đi! Em nói đi! Em nói cho anh ấy biết đi!

Bá Kiện giữ Trọng Khang lại, nói to:

- Cậu không được bức bách cô ấy! Bỏ cô ấy ra!

Trọng Khang buông ta, nhưng vẫn nhìn chòng chọc vào Uyên Quân, nói dần từng tiếng:

- Uyên Quân! Em yêu anh có đúng không?

- Uyên Quân - Bá Kiện cũng lên tiếng - Em sao thế này? Thật ra em yêu ai?

Uyên Quân bật lên một tiếng gào khóc:

- Em không biết, em không biết cái gì hết, các anh đừng bắt buộc em!

Nói xong cô đi thẳng vào buồng đồ mình xuống giường khóc. Khóc mãi thật lâu, bỗng cô bị một tiếng gì rất lạ lòng nó thu hút, cô nhìn về phía tiếng kêu, thì ra là đôi bọ muỗm trong chiếc lồng của Thúc Hạo đang dài giọng ra hát. Cô ngồi dậy và sợ sệt nhìn hai vật nhỏ kia, trước mắt cô hiện lên hình ảnh Thúc Hạo lấy tay áo lau nước mắt. Cô cắn chặt môi, cảm thấy đầu choáng mắt hoa. Một con ve cũng gia nhập dàn hợp xướng, nó cao giọng kêu lên:

- Ngô nghê! Ngô nghê! Ngô nghê!

Tối hôm ấy, a hoàn của cô bảo cô là bà Chu cho gọi cô đến. Cô linh cảm thấy việc này dính đến chuyện anh em họ tranh chấp về cô đây. Cô thấp thỏm không yên mà đi đến phòng bà Chu, trông thấy ngay cả ông Chu cũng đang ngồi ở đó, ba anh em đứng hầu xung quanh ông, người nào cũng sa sầm nét mặt. Bà Chu nhìn thấy cô đi vào, lập tức chau mày hỏi:

- Uyên Quân, cô nói xem, rút cuộc là chuyện gì đây?

Uyên Quân đang ngơ ngác nhìn bà Chu, ông Chu đã lên tiếng:

- Uyên Quân, trước đây đã nói rõ, cô là con dâu cả của chúng ta, tại sao cô không chịu rạch ròi với thằng hai nhà này? Cô phải biết rằng, chúng ta đây là môn đệ thư hương, không thể giờ trò nhơ nhuốc ra được, cô là thế nào đây?

- Con... - Uyên Quân lúng túng ghê gớm chẳng biết nói thế nào? - Con không... - Cô cúi đầu, cảm thấy không thể nói bất cứ một lời gì, đành ngậm chặt miệng, đứng yên.

- Uyên Quân - Bà Chu nói - một tay ta đã nuôi con khôn lớn, đã thương yêu chăm bẵm con, ta yêu con như con gái ruột của ta. Bây giờ thằng cả thằng hai nhà ta đều thề rằng không chịu lấy ai ngoài con...

- Cả con nữa - một tiếng nói xen vào, mọi người đều kinh ngạc nhìn sang, Thúc Hạo đứng thẳng người, ngực ưỡn ra, đôi mắt mở to nhìn chăm chú vào Uyên Quân. Bà Chu tưởng mình nghe nhầm, nhìn về phía Thúc Hạo nói:

- Thúc Hạo, con nói gì?

- Mẹ ạ - Thúc Hạo nghiêng nghiêng đầu, nói một cách ngô nghê - mẹ không biết đâu, chính là Uyên Quân thích con nhất đấy, chúng con từ nhỏ đã ở với nhau, cùng nhau lớn lên như là "thanh mai trúc mã, trẻ thơ vui vầy" mà... Trong lòng con từ lâu chỉ có em Uyên thôi! Mẹ Oi, mẹ hỏi em Uyên thì biết, có phải là em ấy thích con nhất không? Với lại con và em Uyên cùng tuổi, thế là hợp hơn anh cả, anh hai nhiều...

- Sao lại có thể như thế? - Ông Chu ùng ùng nổi giận, mặt biến sắc nói - Con gái trong thiên hạ không lẽ chỉ có một Uyên Quân này thôi à, ba đưa trẻ con các anh điên cả rồi hay sao? - Ông lại hằm hằm nhìn về phía Uyên Quân đang đứng gục đầu, thở dài một hơi tiếp - Hồng nhan họa thủy! Cô bé

này vừa vào nhà tôi, tôi đã thấy rằng cô ấy quá đẹp, cái gì quá cũng chẳng lành, quả nhiên là vậy! Bây giờ các người định thế nào?

- Thừa cha - Bá Kiện nói - Tất cả cứ theo lễ mà làm, trước đây đã định đặt cho ai thì nay lại nên cho người ấy...

- Nếu nói theo lễ mà luận việc - Trọng Khang nói - thì trước kia người làm hôn lễ chính là tôi!

- Uyển Quân - bà Chu lấy phong cách dân chủ, nói - Đấy cũng là cái sai của tôi, lẽ ra ngay từ sớm, tôi đã phải tách rời con với ba đứa trẻ kia, đến nay các con gây ra cái chuyện đảo trời lộn đất thế này quả thật là quá đáng, không ra thể thống gì. Sự đã thế này thì con tự nói ra xem, trong ba đứa này, rốt cuộc là con có tình với ai? Ngày nay thời thế đã khác rồi, tất cả đều nói tự do, hôn nhân cũng đòi là tự do, thế thì con cũng tự do lựa chọn đi! Con nói đi, con vừa ý ai nào?

Uyển Quân càng gục đầu xuống không nói một lời.

- Con nói đi! - Bà Chu giục giã.

- Uyển Quân - Bá Kiện lên tiếng - Em đừng e ngại gì cứ nói đi!

Uyển Quân vẫn không nói.

- Em Uyển - Thúc Hạo dậm dậm chân - em bảo với mọi người đi mà, chúng mình mới là đẹp nhất đúng không?

- Đừng ồn lên - Trọng Khang nói - để cho cô ta nói!

Uyển Quân mím chặt miệng, răng cắn vào môi, vẫn không lên tiếng,

- Thật là nhảm nhí! - Ông Chu đập bàn nói - Thật là không ra

gì! Từ trước đến nay chưa bao giờ nghe thấy có chuyện như thế này! Nhất định là Uyên Quân đã không chịu tự giữ hành vi, chứ nếu không thì làm sao mà lại dẫn đến bước phải nể tình cả ba mặt!

Uyên Quân ngẩng đầu lên nhìn ông Chu một cái, nước mắt trào lên lưng tròn, cô nghẹn ngào:

- Con không...

- Thôi được - Bà Chu nói - sự đã thế này, nóng nảy cũng chẳng được việc gì, cô ấy thích ai thì cho cô ấy lấy người ấy thôi! Uyên Quân, cô nói mau đi chứ?

- Đừng ép con - Uyên Quân khóc và nói - Con không biết đâu, con không thể nào biết được.

- Nói gì thế? - Ông Chu lại nổi cáu - Cô đã làm cho ba đứa nó điên điên đảo đảo rồi, giờ hỏi cô thích ai, cô lại không biết, chẳng nhẽ cô muốn lấy cả ba người hay sao?

- Con... - Uyên Quân càng bật khóc dữ dội hơn - con không biết thật!

- Cha ơi - Bá Kiện nói - thôi đừng thúc cô ấy, để cô ấy suy nghĩ một chút cũng được.

- Tôi cho cô ba ngày - Ông Chu nói với Uyên Quân - Cô quyết định đi, rút cuộc là cô muốn lấy ai, nếu cô không thể quyết định được thì dứt khoát đưa cô về nhà mẹ đẻ để gả đi chỗ khác, họ Chu nhà tôi chắc là không có phúc lấy được cô!

Nghe ra như lời ông Chu muốn ám chỉ rằng cô đã cảm dỗ cả ba anh em, cô thấy khó chịu đến muốn chết đi cho xong. Bưng chặt lấy mặt, cô chạy khỏi buồng bà Chu, Bá Kiện

theo chân cô, kéo cô lại, cô giãy ra, chạy một mạch về phòng mình, đóng sập cửa, gục đầu vào cánh cửa khóc to:

- Trời ơi! Tại sao họ lại thích tôi kia chứ!

Tối hôm ấy có người gõ cửa buồng Uyên Quân, cửa mở Trọng Khang đứng ngoài đó - Uyên Quân định đóng cửa lại nhưng Trọng Khang đã nhanh chân chặn cửa không cho cô ra khỏi buồng, anh ta nhìn như đóng đinh vào cô, cô bất giác lùi lại, Trọng Khang dịu dàng nói:

- Uyên Quân, thế thật ra em yêu ai?

- Em không biết - Uyên Quân nói như không nghĩ ngợi.

- Anh có thể làm cho em biết được! - Trọng Khang nói, một tay kéo cô lại, ôm cô vào lòng, cô ra sức giãy dụa, còn anh ra sức giữ chặt cô, ôm cô vào lòng, môi anh xiết vào má cô, cô đẩy ra và nói:

- Không được! Trọng Khang - xin anh đừng đòi thế!

- Anh chỉ đòi em thôi! - Trọng Khang nói vào tai cô, - nếu anh không lấy được em, anh sẽ... anh chưa nói hết câu đã rùng mình một cái, điều đó làm cho Uyên Quân sợ hãi rùng rờ, cô hiểu rằng trong ba anh em, Trọng Khang tính khí mạnh mẽ nhất. Cô muốn đẩy anh ra, nhưng anh ôm cô rất chặt, quá thật cô không có cách nào gỡ ra được. Cô nói:

- Trọng Khang, anh bỏ em ra, em xin anh mà!

- Thế thì đồng ý anh đi, bằng lòng lấy anh đi - Trọng Khang nói.

Bỗng cửa buồng bị đẩy rất mạnh, bật ra, Bá Kiện mặt xám xanh bước vào, túm ngay cổ áo Trọng Khang, nghiêm giọng

nói:

- Bỏ cô ấy ra! Cậu đúng là loại cầm thú hèn hạ!

Trọng Khang buông tay, quay mặt lại, hằm hằm nhìn anh mình, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Tôi là cầm thú thì anh là gì? Mục đích của việc anh đến đây là cái gì vậy?

- Cô ấy là vợ tôi - Bá Kiện nói: - Tôi nói cho cậu biết, cậu đừng sinh sự với cô ấy!

- Cô ấy sẽ chẳng bao giờ là vợ anh - Trọng Khang nói - anh đừng nằm mơ nữa!

Hai anh nhìn nhau nảy lửa. Uyên Quân đứng run rẩy một chỗ, cuối cùng họ đều rút lui cả. Trước khi đi, Bá Kiện còn nhìn lại Uyên Quân một cái nhìn thiết tha, một cái nhìn làm cho tâm hồn cô rung động, cô nhớ đến một câu nói của Bá Kiện: "Hạnh phúc, và tất cả của anh đều nằm trong bàn tay nhỏ bé này của em". Cô hoảng sợ, đóng cửa lại, toàn thân run bần bật, cô hiểu rằng cô đang nắm trong tay không chỉ hạnh phúc của Bá Kiện mà còn cả vận mệnh của nhà họ Chu.

Mới qua một lúc, lại có người gõ cửa, nhưng vì sợ lại xảy ra chuyện như vừa nãy nên cô không dám mở cửa, chỉ hỏi vọng ra:

- Ai đấy?

- Tôi đây.

Tiếng của Thúc Hạo đấy, Uyên Quân càng không dám mở cửa, cô dịu giọng nói:

- Muộn quá rồi, anh về đi ngủ đi, có việc gì để mai hãy nói.

Ngoài cửa không có tiếng đáp, cô cho là Thúc Hạo đã đi khỏi, một lúc sau lại nghe thấy ngoài cửa có tiếng khóc dấm dút, cô giật mình chạy vội ra mở cửa, Thúc Hạo đang đứng ngẩn ngơ ở cửa, khóc, không ngừng lấy tay áo lau nước mắt.

Uyển Quân sững sờ một lúc nói:

- Làm sao thế này hả anh?

- Tôi biết mà, - Thúc Hạo nói một cách ngô nghê - em chả bao giờ chọn tôi đâu! Vừa nói cậu vừa ứa vào buồng như một cơn gió, vơ tất cả những chiếc lồng trên bàn của Uyển Quân trút vào vạt áo, túm lấy rồi vùng vằng bỏ đi.

Uyển Quân lại đóng cửa vào, ngồi ở mép giường, ngậy người nhìn ra cửa sổ. Cô cảm thấy đầu óc choáng váng, căng thẳng, hình ảnh của ba anh em quay cuồng trước mắt cô, khi thì là Bá Kiện tình cảm dịu hiền như nước, khi thì là Trọng Khang nhiệt huyết tràn trề, khi thì là Thúc Hạo thật thà ngây thơ. Cô thấy đầu đau như muốn vỡ ra, lấy tay ôm chặt đầu, cô vật vờ kêu lên:

- Trời ơi, trời ơi! cứu con! cứu con! Cứu con!

Đêm đã khuya mà cô còn đi quanh quẩn khắp gian buồng, không thể nào ngủ được, cô yêu từng người trong bọn họ!

Mà cô chọn một người tức là đã đánh vào hai người còn lại! Cô cứ bước mãi trong buồng không dừng một lúc nào, những khuôn mặt của ba người đó đều bức bách cô, dường như cô nghe tiếng họ kêu gào điên dại bên tai cô:

- Lấy tôi đi! lấy tôi đi! lấy tôi đi!

Đầu cô càng đau dữ dội, cô cảm thấy mình cứ nghĩ ngợi mãi như thế này thì nhất định sẽ phát ốm lên mất. Nhưng cô không thể ngưng dòng suy nghĩ lại được. Bộ mặt lạnh lùng và giọng nói khô khan của ông Chu cũng chập chờn trước mắt cô, cô thụp xuống một chiếc ghế, ngồi một lát vừa hay đó là chiếc ghế ở chỗ bàn ghé trang điểm.

Tấm gương soi rõ khuôn mặt trắng nhợt và xinh đẹp của cô, chính là cái mặt này không tốt đây! Cô nghĩ đến lời ông Chu nói cô đẹp đến mức chẳng lành, cô lật đật nhảy dựng lên.

- Không xong rồi! Min`h nhất định phải trốn khỏi bản thân mình thôi! Cô nghĩ một cách lộn xộn - Nếu không có mình thì họ chả làm sao mà phải tranh chấp, nếu không có mình thì chẳng có vấn đề gì nữa cả.

Cái ý nghĩ này lập tức xâm chiếm lấy cô, làm cho không thể giải thoát được. Cô lại lung tung khắp trong buồng, đầu óc căng thẳng, nhức nhối, cuối cùng bỗng đứng khựng lại. Trán cô vã mồ hôi lạnh, tay chân cũng lạnh ngắt. Cô đứng có đến 10 phút đồng hồ. Cô hít thở một hơi dài, mở ngăn kéo bàn, tìm một dây dài, trèo lên ghế, buộc vào nút dây lên xà nhà rồi lần thân tròn cổ vào, tay run lên, cái nút buộc chẳng ra làm sao, kéo mãi không chui lọt qua đầu, một hồi lâu mới được, rồi đá cái ghế. Chiếc ghế bị đá đổ kêu rầm lên một tiếng rất to. Cô giật mình đồng thời nhìn thấy bên ngoài cửa có bóng người vụt đến, lập tức nghe thấy tiếng kêu:

- Hồng rồi! Cứu người đi! Cứu người đi!

ý thức cuối cùng của cô là nhận ra được tiếng người kêu đó là tiếng của Bá Kiện.

CHƯƠNG 5

Không biết đã bao nhiêu lâu, cô mới bỗng bình tĩnh dần lại, nghe thấy trong buồng đầy ắp tiếng người, có người xoa chân tay cô, có người quạt cho cô, có đến mấy trăm tiếng người đang gọi cô. Cô gắng gượng mở mắt ra, nhìn thấy Thúc Hạo khóc sùng đỏ cả mắt, thấy Trọng Khang với đôi mắt tuyệt vọng, cô cũng nhìn thấy Bá Kiện với đôi môi trắng nhợt không còn chút máu. Cô vừa tỉnh, mọi người cùng reo lên:

- Hay quá, hay quá! Tỉnh rồi, sống được rồi!

Bà Chu nắm tay cô, thở một hơi nhẹ nhõm, vừa khóc vừa trách cô:

- Xem này, cô bé ngốc nghếch, làm sao mà lại đi tìm cái chết cơ chứ? Nghĩ chưa ra thì đã sao. Con có gì thì cứ nói hết ra đi. Chúng ta có mắng con đâu, có trách con đâu; việc gì cũng có thể theo ý của con hết. Mẹ vốn không có con gái nên đã coi con như con đẻ. Giờ con cứ khẳng khẳng đòi chết, nhỡ đúng là có sự bốn dài hai ngắn xảy ra thì con bảo mẹ phải nói thế nào với mẹ con... Anh em Bá Kiện đều mến con nhưng con ưng ai thì lấy người ấy! Mẹ đối với con như vậy cũng kể là tận tình tận nghĩa phải không, làm sao mà con đòi chết?

Bà Chu nuốt nước mắt, vừa sốt ruột, vừa thương, vừa giận, tức tưởi nói một hơi.

Trí não Uyển Quân đã tỉnh hẳn, cô lập tức hiểu rằng việc tự vận không thành rồi, ruột gan trăm mối tơ vò, nghe tiếng bà

Chu kể lại, lại càng rầu gan rối ruột, thật quả là chẳng biết chui vào đâu cho đỡ khốn khổ. Cô không ngăn được nước mắt tuôn ra như suối mà không nén được cơn đau đớn trong lòng bật thành tiếng khóc. Bà Chu vỗ về trên vai cô, thở dài nói:

- Con đừng khóc nhiều nữa, có gì cứ nói ra là được rồi?

Uyển Quân lại càng nức nở, cô biết nói sao? Nói thế nào mới được chứ? Ai bảo bà Chu có ba người con như vậy? Ai bảo ba anh em họ đều si tình như vậy chứ? Bà Chu lại thở dài nói với ba anh em đang đứng như tượng gỗ quanh giường:

- Các cậu, cả ba người cũng phải khuyên cô ấy một chút chứ, không lẽ cứ đứng đực cả ra đấy? Rồi bà lại lắc đầu ngán ngấm, lại kể lể một hồi, gọi Yên Hồng đến mắng cho một trận, rồi trách cứ các u già không chịu trông nom cẩn thận, an ủi vỗ về Uyển Quân vài câu nữa, để các con trai ở lại khuyên giải cô, bà lau nước mắt đi khỏi.

Bà Chu đi rồi, trong phòng im lặng một hồi lâu những người hầu hạ không ai nói một lời, ba anh em cũng không mở miệng, chỉ có Uyển Quân vẫn khóc sụt sịt. Cuối cùng, Bá Kiện đi lại bên giường, lấy khăn lau vệt nước mắt cho Uyển Quân mà chính mình lại nói trong nước mắt:

- Tối hôm nay, tự nhiên anh thấy không yên tâm về em, hình như anh đoán là sẽ xảy ra việc gì thì phải, vừa hay đi đến cửa sổ buồng em, chứ nếu không thì em... - Anh nghẹn tiếng đi hồi lâu mới nói tiếp được - Uyển Quân, việc gì cũng có thể bàn bạc lại được, phải không nào. Các anh tuyệt đối không bức bách em, nếu như em không cần anh thì anh cũng nhất định không oán em. Anh tôn trọng ý chí của em, sẽ không lấy chuyện ước xưa để ép em, em có bức giận, trách bợn anh,

mắng bọn anh đều được hết! chỉ miễn là em đừng làm chuyện ngốc nghếch như vừa rồi.

Trọng Khang cũng đi đến, căn môi nhìn cô và thở dài một hơi, nói:

- Tất cả là do anh không tốt, anh hiểu ra rồi... Nếu tôi không bức bách Uyên Quân thì chắc chắn rằng là cô ấy đã lấy anh cả, mà chẳng xảy ra một vấn đề nào hết. Tôi quá hồ đồ, quá kì quái!.. - Anh ta chấp tay tạ lỗi với Uyên Quân một cách thành thật, tự đập vào đầu một hồi - Uyên Quân ơi, tha lỗi cho tôi, tất cả lỗi lầm này hãy chất cả trên lưng tôi, nếu cần mắng, hãy mắng tôi đi, mong rằng em với người em yêu, từ nay trở đi được sống hạnh phúc trọn đời - Nói xong, Trọng Khang quay mình đi luôn, từng bước dài, không hề quay đầu lại.

Thúc Hạo dựa vào bên giường, không nói một câu nào cả, Uyên Quân vẫn còn khóc, Bá Kiện đẩy đẩy Thúc Hạo, muốn Thúc Hạo khuyên cô, Thúc Hạo ngồi xuống mép giường, chưa nói được một lời nào mà tự dưng bật khóc. Hai người mặc nhiên đối mặt, mỗi người mỗi khóc. Bá Kiện đứng cạnh bên nhìn cảnh ấy, trong óc đột nhiên hơi có gì chấn động, anh nhớ lại bao nhiêu năm về trước, anh dắt tay Uyên Quân nghe cô đọc thuộc bài "Trường Can Hành", đọc đến đoạn: "Chàng cười ngựa trúc lại, quanh giường tung mơ xanh, cùng ở xóm Trường Can, đôi trẻ không nghi ngại..." thì đúng lúc Thúc Hạo cười ngựa trúc nhong nhong tiến lại, Uyên Quân không đọc tiếp thơ nữa, chỉ sững nhìn Thúc Hạo. Giờ đây, đôi trẻ nhìn nhau mà khóc một cách ngây thơ thật dễ làm cảm động lòng người. Quả thật chúng mới là một đôi! Cùng tính nết như nhau, cùng ngây thơ dại dột như nhau, cùng non nớt chưa hết hơi sữa mẹ! Thở dài một tiếng, anh dậm dậm chân nói:

- Chú ba, anh giao Uyên Quân cho em đây! Hãy đối với cô ấy cho tốt nhé!

Nuốt nước mắt, anh cũng đi ra khỏi căn buồng; đến cửa buồng, anh đứng lại một tí, nhìn thấy Thúc Hạo đang lấy tay lau nước mắt cho Uyên Quân, anh vừa buồn cười vừa muốn khóc. Khi bước qua hậu cửa, chân anh dẫm phải một vật gì bằng nan đan, anh nhặt lên, thì đó là một chiếc lồng tre nhỏ, ở trong có một con tầm đã nhả tơ cuốn kén, mảnh giấy nhỏ trên lồng có một bài thơ:

Tầm xuân đừng vội chín,

Đêm ngày dài giữ to

Tiếc gì thân nhẹ bỗng,

Vương vấn mãi thành thơ!

Anh đặt chiếc lồng lên cái đôn uống trà ở cạnh cửa, anh biết rõ chiếc lồng này do ai bện, nhìn về phía Thúc Hạo và Uyên Quân lần nữa, anh nuốt nước mắt mà cười, cảm thấy hai người đó thật là giống một đôi Kim Đồng - Ngọc Nữ.

Sáng sớm hôm sau, Bá Kiện và Trọng Khang không hẹn mà cùng để thư lại và ra đi. Thư của Trọng Khang viết, muốn đến trường Quân sự Ở Quảng Đông học, mong Bá Kiện và Uyên Quân sớm thành hôn. Bá Kiện thì nói muốn vượt biển ra ngoài học tập, xem xét thế giới này và mong cha mẹ gây dựng cho Thúc Hạo và Uyên Quân. Sự việc này làm chấn động rất mạnh đến gia đình họ Chu, bà Chu khóc suốt mướt từ sáng đến chiều, oán trời, trách đất, oán thần linh. Ông Chu thì cử người đi tìm khắp bốn phương không kể ngày đêm và dậm chân chửi Uyên Quân là đồ "hồng nhan họa thủy". Thúc

Hạo tranh việc đi tìm các anh nhưng bà Chu giữ chặt nhất định không cho đi, sợ cậu học đòi các anh cũng đi mất tích. Uyên Quân thì suốt ngày lấy nước mắt thay nước rửa mặt, hận sao mình không chết được đi cho rảnh. Những người trong nhà, a hoàn, nhũ mẫu cứ đi lung tung chỗ này chỗ kia khắp nhà, nào khuyên giải bà Chu, nào trông chừng Thúc Hạo không cho ra cửa, lại phải đề phòng Uyên Quân tự vận. Tòa nhà thường ngày yên tĩnh là thế, nay chộn rộn đến như trời long đất lở.

Một tháng trời qua đi, Bá Kiện và Trọng Khang đều biệt tăm tích - Ông Chu cam chịu số phận, lấy câu "chí nam nhi ở bốn phương" để tự an ủi. Bà Chu thì vẫn rơi nước mắt từ sáng đến tối y như cũ. Thúc Hạo suốt ngày trốn vào sách vở trong thư phòng, thờ ngắn thờ dài. Uyên Quân không ra khỏi phòng khuê, bỏ hết điểm trang, lấy nước mắt rửa mặt ngày này sang ngày khác.

Nửa năm trôi qua, bà Chu hiểu rằng, nội từ ba đến năm năm, Bá Kiện và Trọng Khang sẽ chẳng thể trở về. Mà việc chung thân của Uyên Quân thì chưa giải quyết; thế nên bà đề ra rằng nên làm theo cách của Bá Kiện đã nói, cho Thúc Hạo thành hôn với Uyên Quân. Không ngờ, ý định vừa nêu ra đã vấp phải sự phản đối quyết liệt của hai bên Uyên Quân và Thúc Hạo. Thúc Hạo nói một cách nghiêm trang:

- Uyên Quân vốn thuộc về anh Cả, còn nếu xuất phát từ việc hành lễ mà nói thì có thể thuộc về anh hai, bất luận thế nào cũng không bao giờ đến lượt tôi. Đến nay anh Cả và anh Hai đã ra đi vì Uyên Quân, còn chưa biết đang lưu lạc ở đâu. Vậy chẳng lẽ tôi lại nỡ ngồi chờ "nước đục buộc câu", mà hưởng lợi chứ?

Uyển Quân thì ruột rầu trăm mối nói:

- Chỉ trừ khi hai anh ấy lấy vợ Ở bên ngoài rồi, chứ nếu không thì tôi không thể lấy anh Hạo, tôi có lỗi với cả hai người ấy.

ít lâu sau, Thúc Hạo rồi cũng lên đường, đi phiêu lưu, nói rằng không tìm được anh Cả anh Hai thì quyết không trở về.

...

Xuân qua thu lại, năm tháng trôi đi, người già thì chết rồi, người trẻ thì già đi, trong tòa đại trạch họ Chu, một người trung nữ lặng lẽ tựa lan can nhìn ra nơi xa ngái. Nàng đã từng được cả ba người đàn ông cùng yêu, nhưng đổi lại chỉ là nỗi lặng im chờ đợi vô cùng vô tận. Ông Chu, bà Chu sớm đã thành người thiên cổ. Nàng trở thành nữ chủ nhân của tòa gia trạch này. Nói thế nào thì nói, nàng đã từng lễ trời đất, bái tổ tiên nhà họ Chu ở đây, đã lễ vợ chồng ông bà Chu ở đây, chính thức trở thành dâu con của nhà họ Chu. Vậy mà nàng chẳng bao giờ từng có được một người chồng.

- Tiểu thư ơi, gió to rồi đấy, vào nhà đi thôi! - Yên Hồng đi đèn hành lang, đặt nhẹ tay lên vai Uyển Quân.

- Hãy để mặc tôi, cho tôi đứng đây một lát - Uyển Quân nói, vẫn đứng dựa vào lan can.

Trong vườn hoa, gió thu đang quét lá rơi, trời sầm xuống như muốn mưa. Uyển Quân tựa đầu vào cây cột, mơ màng nhớ lại chuyện xưa Bá Kiện dắt bàn tay nhỏ của mình, đi trong vườn hoa và dạy mình ngâm thơ, lại phảng phất như thấy hình ảnh của mình với Thúc Hạo bò dưới chân núi giả để tìm bắt dế mèn, đầu Thúc Hạo kề sát đầu cô bé Uyển Quân. Lại bâng

hoàng cảm thấy như Trọng Khang đang vạch chỗ vết thương rỉ máu ở đầu gối của mình, áp môi mát sạch máu bắn ấy đi... Nước mắt dần dần làm nhòe mắt nàng. Bóng chiều dần buông xuống, một trận gió lạnh thốc vào người. Cây du trên đầu nàng rơi xuống hai mảnh lá vàng, nàng cúi nhặt và bất giác khẽ ngâm lên mấy câu thơ:

Lá vàng không gió vẫn tự rơi
 Mây thu không mưa đi đen trời
 Trời cũng có tình sao chẳng lão?
 Lắc lay ôm mối hận khó rời
 Sầu lắm vui xưa như ảo mộng
 Tỉnh ra, nào đâu chốn ngóng trông?
 Hết